

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ελάχιστον παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, ἀληθείς παροχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ὁμογενείας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς : Ἐξωτερικῶς :

Ἔτησίαι . . . . . Δρ. 8,— Ἔτησίαι . . . . . φρ. 10,—
 Ἐξάμηνος . . . . . 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
 Τρίμηνος . . . . . 2,50 Τρίμηνος . . . . . 3,—
 ἂν συνδρομαὶ ἄρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἨΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΚΟΠΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 κερδίζονται ἕκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριαιίδου ἀρ. 88, κατὰ τὸ Βαλβάνιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 31 Αὐγούστου 1918

Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 40

«Δύο μεγάλα ἀμάξια ἐστάθμευον πρὸ τῆς θύρας...» (Σελ. 318 στ. α'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΝΟΥΒΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης. ἀπόψε θὰ πῶ στυὰς κελάτας τοῦ Ζυροφλέ: ἀπρέκει νὰ εἴθετε μαζί μου, νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ μπῶ στὸν Μαύρον Πύργον καὶ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν κόμητα Μουσοῦ.

— Ἀκριβῶς! εἶπεν ὁ Καλιόστρου. Πήγαινε, παιδί μου, καὶ ἄρα ἐλευθερώσῃς τὸν γέροντα, ἔλα νὰ μοῦ τὸ πῆς ἀμέσως.

— Μὰ θὰ ἐπιτύχω;

— Θὰ ἐπιτύχῃς. Ἐὰν κινῶμεθα μοῦ τὸ εἶπαν ἀπὸ τὴν φιάλην!

Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν, ὁ μικρὸς Ἄγγλος ἀπεκρίθη πρὸς τὸν μάγον, ὁ ὁποῖος τῷ ὑπενθύμησεν ἀκόμη μίαν φράσιν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθῃ, διὰ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ τὸ ἀποτέλεσμα.

«Ὁ μάγος καὶ ἡ «περισσότερά» του.

Ἐνθὺ ὁ Μπόμπης διευθύνεται πρὸς τὴν ταβέρναν τοῦ Γυησίου Βουργουνδικοῦ, ἡμεῖς ἄς μείνωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Καλιόστρου, διότι θὰ ἐν-

νοήσωμεν τώρα, διατι ὁ μάγος ἔλαβε τὸν κόπον νὰ συμβουλευθῇ τὴν μαγικήν του φιάλην καὶ διατι προσέτρεψε τὸν Μπόμπην νὰ λεηλατήσῃ τὸν Μαύρον Πύργον.

Μόλις τὸ παιδί ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, μίαν γυναικᾶ, μὲ λευκὰ φορέματα, ἔσπρωξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν.

Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Καλιόστρου.

Ἄλλ' ὁ μάγος τὴν εἶχεν ὡς περισσότερὰν του, τὸ ὅποσον, εἰς τὴν γλώσσαν τῆς μαγείας, σημαίνει πρόσωπον, ἔχον τὸ χάρισμα νὰ προλέγῃ, κατὰ διαταγὴν ἄλλου, τὰ μέλλοντα.

Ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν δύο συζύγων, θὰ ἴδωμεν ὅτι αὐταὶ οἱ δύο μάγοι, δὲν ἦσαν παρὰ δύο ἐπιτήδειοι ἀγύρται, τσαρλατάνοι, ἐκ μεταλλευόμενοι θαυμασίως τὴν εὐπιστίαν τοῦ κοινῶ.

— Μπᾶ; εἶπεν ἡ περισσότερὰ πρὸς τὸν σύζυγόν της· δὲν ἔχεις σήμερα ἄλλους κελάτας; γιὰ νὰ χάνῃς τὸν καιρὸν σου μ' ἓνα παλιό-παιδο, σὺν αὐτῷ ποῦ ἔφυγε πρὸ ὀλίγου;

Ὁ Καλιόστρου ἐμειδίασε καὶ ἀπεκρίθη ἡσύχως:

— Ἀγαπητῆ μου φίλη, ἐνόμιζα, ὅτι σοῦ εἶχα ἐξηγήσῃ καλὰ τὸν τρόπον ποῦ μεταχειρίζομαι ἐπιτυχῶς, διὰ νὰ κάρνω τοὺς ἀνθρώ-

πους νὰ μ' ἐμπιστεύωνται, γὰρ μοῦ λέγουν τὰ μυστικά των, καὶ νὰ ποικίλῃ ἐστὶ φήμην μάγου μεγάλου. Καὶ αὐτὴν τὴν φράσιν ὁ τρόπος μου ἐπέτυχε, γιὰτι αὐτὸ τὸ παιδί μοῦ ἐνπιστεύθη ἓνα μυστικόν, ποῦ ἀξίζει ὀλόκληρον περιουσίαν!

— ὦ, ὦ! ἔκαμεν ἡ κ. Καλιόστρου, κραυνοθεῖσα ἀμέσως· πῶς μού τα λοιπὸν γρήγορα!

Ὁ Καλιόστρου ἐξηπλώθη ἀγέτως εἰς τὴν πολυθρόναν του, ἐστράψε τὰ πόδια εἰς μίαν στάσιν ποῦ δὲν ὠμοίαιζε καθόλου μὲ τὰς ἐκστατικὰς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ἐνώπιον τῶν θυμάτων του, καὶ ἤρχισε:

— Ἀπήνησα στὸ δρόμο αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ ἤξευρα ὅτι ἦτον σὶν ὀπηρεσίαν τοῦ δουκὸς Λωζέν. Ἐπειδὴ ἤθελα νὰ λάβω μερικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ δουκὸς, τὸ προσεῖλκυσα ὡς ἐδῶ. Μ' ἐν μόνον μαγνητικὸν βλέμμα, καὶ ἠκολούθησεν ὡς νευρόσπαστον, ποῦ ἔπειτα τὸ ἔκαμα νὰ ὀμιλήσῃ. Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα σπουδαῖον περὶ τοῦ κυρίου του, παρὰ μόνον ὅτι ἔχει κάποιον γραμμα τοῦ δεῦ τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης. Ὁπωσδήποτε,

«Ὁ Καλιόστρου ἐξηπλώθη εἰς τὴν πολυθρόναν» (Σελ. 317 στ. γ'.)

και αυτό δεν εινε περιττον να το ξεύρω κανείς.

— Άλλα δεν εινε βέβαια και το μυστικόν που αξίζει περιουσιάν! διέκοψεν η περιστερά.

Ο Καλιόστρου ύψωσε την χείρα και ηρεμώτατος εξηκολούθησε:

— Περιμένε λοιπόν νακούσης, ανυπόμονη γυναίκα! Το σπουδαίο δεν εινε αυτό, αλλά κάτι άλλο. Ήξευρες εσύ ότι στον πύργο της Καμπανίας ζη όλονεν κάποιος γέρος κόμης Μουσύ, που όλος ο κόσμος τον έχει για πεθαμένο, ενώ απλούστατα εινε φυλακισμένος από τον άνεψό του 'ς ένα δωμάτιο του πύργου;

— Τι λές;... Αυτό πράγματι εινε οσαρόν!

— Σδδρωτάτον μάλιστα, υπέλαβεν ο μάγος, γιατί ο γέρος αυτός εινε υπέρπλουτος. Άν, ως έλπιζω, αυτό το παιδί, με τον τρόπο που του υπέδειξα, επιτύχη να τον ελευθερώση, θα έλθη άμέσως να με εϊδοποιήση, και τότε ξέρω εγώ τι θα κάμω.

— Τι θα κάμης;

— Έν από τα δύο. Η θα πάρω υπό την κηδεμονίαν μου τον τυφλόν και άσθενικόν γέροντα, και τότε θα έχω μεγάλα κέρδη, ή θα τον κάμω να με πληρώση, μιá και καλή, για τον ρόλο που έπαιξα 'ς αυτή την υπόθεσι. Γιατί όταν του στέλλω τον Μπόμπη με τους φίλους του, τους πελάτας του Γρησίου Βουργουνδικού, να τον ελευθερώσουν, εγώ δεν εϊμαι ο ελευθερωτής του;

— Ναι, άπεκρίθη η κυρία Καλιόστρου: διατι όμως δεν επήγαινες συ' ο ίδιος με το παιδί;

— Διά πολλούς λόγους, υπέλαβεν ο μάγος. Πρώτον και κύριον, αν μ' έδλεπαν οι πελάται του Ζιροφλέ, θα έδυσπιστούσαν και δεν θα έκαμναν τίποτε. Έπειτα, ή αρχή μου εινε να μην εργάζομαι εγώ, αλλά να επωφελομαι από την εργασίαν των άλλων.

Η περιστερά έφάνη πεισθίσιςα.

— Έχεις ίσως δικιο, είπα είσαι όμως βέβαιος, ότι θα μπορέσης να τσακώσης τον γέρο, άμα βγής από το Μαύρο Πύργο.

— Μη σε μέλη γι' αυτό! έχουσι την γνώσιν οι φύλακες! άπεκρίθη ο μάγος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΕΙ

«Πατριωτικόν περιπάτον»

Μίαν ώρϊαν πρωϊαν του Νοεμβρίου, δύο μεγάλα άμάξια, εις καθέν των οποίων ήσαν έξιμεσοί τέσσαρες ίπποι, άστάθμευον πρό της θύρας της ταβέρνας του Ζιροφλέ.

Τά άμάξια αυτά, άρματα μάλλον, είχαν

εδώλια που έχωφουσαν πολλούς, και ήσαν στολισμένα με κλαδιά με τριχωρούς σημαίας. Οι γείτονες είχαν προστρέψη να τα ιδούν και τα σχόλια έδιναν κ' έπαιρναν.

— Ο Ζιροφλέ, έλεγεν ο ένας, θα πάη με τους φίλους του σίτην έξοχη.

— Όχι, έλεγεν ο άλλος, θα κάμουν πατριωτική διαδήλωσι στους κήπους των Βερσαλλιών.

Κάθε στιγμήν έφθαναν όμηλοι πελατών, οι όποιοι έφορούσαν τα κυριακτικά των και ήσαν όπλισμένοι με ποικίλα και άλλόκοτα όπλα: με μαχαίρια ει κρεσπάλαι, με θρεπάνια οι χωρικοί, με ξυράφια οι κουρείς, και ούτω καθαξής.

Μεταξύ των άλλων, διακρινοντο δύο γίγαντες, άγχοφόροι, πασίγνωστοι εις την συνοικίαν, ο Γραγιαρντώ και ο Πορτιμπέρ.

Δέν ήσαν κοινοί άνθρωποι.

Ο Γραγιαρντώ, έν είδει άστειότητος, ήρπαζεν όποιονδήποτε από την μέση, και ήσυχα, χωρίς καμμίαν προσπάθειαν,

«Πάλι τα ίδια με τον τυφλό φυλακισμένο σου.» (Σελ. 318 στ. γ)

τον άσχημον επάνω από το κεφάλι του, τον έγούριζε δύο-τρεις φορές εις τον άέρα και τον άφινε πάλιν κάτω, χωρίς καν να διακόψη, το κάκισμα της πίπας του.

Ο Πορτιμπέρ πάλιν έκμηνεν άλλο. Έχωνε το κεφάλι του ανάμισχ εις τα εμπρόσθια πόδια ενός βωδιού, έπειτα, έγειρόμενος, άνήγειρε συγχρόνως και το ζώον, το όποϊον έκρατούσε σφιχτά με τα δύο του χέρια!

Μ' όλην αυτήν την ήράκλειον δύναμιν, οι δύο γίγαντες ήσαν αγαθώτατοι άνθρωποι, έγελοσαν, έτραγουδούσαν, έχόρευαν, έπιταν και ήσαν πρόθυμοι να υπηρετιούν όλον τον κόσμον.

Η αίθουσα του Γρησίου Βουργουνδικού έγέμισε μετ' όλίγων άσφυκτικώς: Ο Ζιροφλέ και ο Μπόμπης, μ' εορτάσιμα και αυτοί ένδύματα και με κονκάρδες εις τα καπέλλα, έκύτταζαν χαρούμενοι την πολυπληθή κ' έπιβλητικήν αυτήν όμήγυρον.

— Είκοσιπέντε! άνέκραζεν ο μικρός, άμα εισήλθε και ο τελευταίος πελάτης: εϊμεθα είκοσιπέντε!... Περισσότεροι άπ' όσους χρειάζονται.

— Ναι, άπεκρίθη ο Ζιροφλέ μ' αυτούς τους είκοσιπέντε, θα μπορέσωμε, νομίζω, να συγυρισώμε για καλά τον κόμητα Μουσύ και να του άρπάξωμε τον τυφλό γέρο.

— Μ' αυτό έννοείται! άνέκραξε με βροντώδη φωνήν ο Γραγιαρντώ, ο όποϊος ήκουσε τα λόγια του κατήλου. Θα τον τσακίσωμε τον κύριο άριστοκράτη, αν κάμη να μās άντισταθή.

— Μικρό μου φυλακισμένο! είπε πρός τον Μπόμπη και ο Πορτιμπέρ, μη σε νοιάξη και μεϊς εϊμασ' εδώ! Ο, τι θέλεις, κές μας το και θα γίνη εύθής!

Το λογιόριον αυτό εξήναψε τον ένθουοισαμόν της όμηγύρευς και όλοι έφώνησαν:

— Ναι! ναι! Ζήτω ο μικρός φυλακισμένος της Βασιλλίης! Εϊλαστε φίλοι του!... Άς μās οδηγήτη 'ς τον πύργον του άριστοκράτου που τον βασάνισε, και μείς θα τον έκδικηθώμε!

Ός βλέπομεν από τās έκδηλώσεις αυτές της συμπαιθείας, το σχεδίο της έναντίον του κόμητος Μουσύ έκστρατείας είχε γίνη δεκτόν προθυμότατα.

Μόλις επέστρεψεν ο Μπόμπης από την οικίαν του μάγου, το εξέθεσεν εις τον Ζιροφλέ. Άλλ' εις την άρχην αυτός δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε.

— Πάλι τα ίδια με τον τυφλό φυλακισμένο σου; τώ είπα.

Πολλάκις τώ έντι, κατά το διάστημα της διαμονής του εις την ταβέρναν, ο μικρός τέλει έχεν έκδηλώση την έκθυμίαν του να υπάγη προς άπλευθερώσιν του γέροντος Μουσύ: άλλ' ο Ζιροφλέ, φειδόμενος μη χάση τον πολύτιμον βοηθόν του, πάντοτε τον άπέτρεπε. Τουτο ήλπιζε να κατορθώση και αυτήν την φοράν, άλλ' ο Μπόμπης, έπηρεασμένος από την υποβολήν του Καλιόστρου, επέμενε τόσον πολύ, ώστε ο Ζιροφλέ, βλέπων ότι αι άντιρρήσεις του ήσαν μάταιαι, άπεράσισεν επί τέλους να τον βοηθήση εις την έκτέλεσιν του σχεδίου, προς ίδιον όφελος.

Αί λεηλασίαι των πύργων ήσαν, ως είκομεν, της μόδας εκείνην την εποχήν, ο δε κάπηλος έγνώριζεν εκ των προτέρων, ότι αν επρότεινεν εις τους «πατριώτας» μίαν τοιαύτην επιχείρησιν, θα την ανέλαμβανον μετ' ένθουσιάζομο.

Διπλούν λοιπόν το όφελος διά το Ζιροφλέ: πρώτον θα ηύξανε την δηλοτικήν του και την πελατεϊαν του: δεύτερον, θα έγινετο άρεστός εις τον μικρόν του φίλον, του όποϊου είχε την ανάγκην.

Είκοσιπέντε! άνέκραζεν ο μικρός, άμα εισήλθε και ο τελευταίος πελάτης: εϊμεθα είκοσιπέντε!... Περισσότεροι άπ' όσους χρειάζονται.

Ναι, άπεκρίθη ο Ζιροφλέ μ' αυτούς τους είκοσιπέντε, θα μπορέσωμε, νομίζω, να συγυρισώμε για καλά τον κόμητα Μουσύ και να του άρπάξωμε τον τυφλό γέρο.

Μ' αυτό έννοείται! άνέκραξε με βροντώδη φωνήν ο Γραγιαρντώ, ο όποϊος ήκουσε τα λόγια του κατήλου. Θα τον τσακίσωμε τον κύριο άριστοκράτη, αν κάμη να μās άντισταθή.

και, εκτός τούτου, είχαν άρχισει να τον αγαπά άληθινά.

Από τριών ήττ εβδομάδων, εις την ταβέρναν προπαρεσκευάζετο ή έκστρατεία. Κατεγράφοντο τα όνόματα εκείνων που θα έλάμβανον μέρος, και έγίνοντο έρρανοι διά τ' άναγκαία έξοδα.

Διότι ο Ζιροφλέ έννοούσε να γίνη όσον το δυνατόν μεγαλοπρεπής και θορυβώδης αυτός ο άπατριωτικόν περιπάτος.

Ο Μπόμπης θα έπροτιμούσε να έκκινήσουν μυστικώτερα. Ο κάπη'ος όμως επέμενε να επιβιβασθόν επίδεικτικώς εις τα καταστάσιστα έκείνα άμάξια, διά ν' άνυποταχθώ η γειτονεϊά.

Μόνον το τέμα τω «περιπάτου» είχε γραμμήν άρκετά μυστικόν και πολλοί από τους πατριώτας δεν ήξευραν άκόμη που θα επήγγαιναν. Ήξευραν μόνον ότι επήγγαιναν να έκδικήσουν τον μικρόν των φίλων Μπόμπη, και αυτό τους έξθανε.

Την όγδόην την πρωϊαν, ο Ζιροφλέ έφόρτωσεν εις τ' άμάξια άρθωνα τρόφιμα, και σθεαστόν άριθμόν φιαλών, και κατόπιν οι πατριώται άνέστησαν κ' έκάθησαν εις τα έδώλια. Έν τώ μέσω αυτών, ο φίλος μας Μπόμπης έκαμάρωνεν υπερέφανος και κατευχαριστήμενος.

Έκόνταξ τα όπλα που έλαμπαν εις τον ήλιον και τους εύρεϊς ώμους του Γραγιαρντώ και του Πορτιμπέρ, οι όποϊοι είχαν αυτοκληθή σωματοφύλακες του και τον είχαν εις την μέση. Με τοιαύτην συνοδείαν, ο Μπόμπης δεν έφροβείτο βέβαια να επιστρέψη εις τον Μαύρον Πύργον!...

Ο Ζιροφλέ έκλεισε την ταβέρναν του κ' έκόλλησεν εις την θύραν την εξής έπιγραφήν:

Το κατάστημα κλειστόν ενεκα πατριωτικόν περιπάτου.

Μετá τούτο επήδησεν εις το έδώλιον και έδωσε το σύνθημα της έκκινήσεως.

Με μεγάλον κρότον μαστιγίων, κωδωνικών, ζητωκραυγών και ασμάτων, τα άμάξια παρήλασαν πρό των εκάμτων γαιτώνων.

Δέν θα διηγηθώμεν λεπτομερώς τās περιπετεϊάς αυτής της έκδρομής. Άρκούμεθα να είπωμεν, ότι υπήρξε τόσον εύθυμος όσον και ταχεία, με όλας τās στάσεις εις τα διάφορα πανδοχεία και καπηλεία που έπερνούσαν, διοτι τα τρόφιμα και αι φιάλαι, που είχαν πάρη από τον Γρησίου Βουργουνδικόν, τους έτελείωσαν προτού φθάσουν εις τον Άγιον Διονύσιον.

Πίνοντες και άδοντες, έφθασαν απέξω από την Καμπανίαν. Είχε πλέον νυκτώση. Και οι πατριώται έσταμάτησαν εκει, διά να συσκεφθόν κατά ποϊόν τρόπον θα εισήχοντο εις τον Μαύρον Πύργον.

Η συζήτησις παρετεινάτο, δ' αν ο ήράκλειος Πορτιμπέρ, ο όποϊος ήτο υπέρ των βιαιών μέσων, έφώνησε:

— Τι τα θέλετε τα λόγια; Ο μικρός αυτός δεν θέλει να πη δυό λογάκια 'ς τον άριστοκράτην που κατοικεί εκει πέρα, πίσω από τους τοίχους που διακρινονται ανάμεσα 'ς τα δένδρα; Πολύ καλά! Σπάμε της πόρτες και τελειώνει. Δέν εϊν' έτσι, Γραγιαρντώ;

— Ναι, φίλε μου! έπεδοκίμασεν ο άλλος Ήρακλής.

Ο Μπόμπης όμως έμετρίασε την όρμην των σωματοφύλακων του και, κατά τās συμβουλās του Ζιροφλέ, άπεφάσισε να ενεργήση φρονιμώτερα.

(Έπειτα συνέχεται)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΙΑ γεναρά δεσποινίς των Αθηνών, — όχι άπο τās συνδρομητριας της «Διαπλάσιως», — μου έγραψες προχθές δύο λόγια δια να της στειλω το «Θεατρόν» μου. Τα δύο της λόγια, με τρεις άνορθογραφίας, ήσαν γραμμένα επάνω εις το κομψόν της επισκεπτήριον. Και το κομψόν της επισκεπτήριον ήτο τυπωμένο με γαλλικά. Δέν θα σάς πώ βέβαια τ' όνομά της. Άς υπαθέσωμεν όμως ότι ένομάζεται Άγγελική Θ. Άλεξανδρακοπούπου. Το επισκεπτήριόν της ήτο συγγραμμένον περίπου ως εξής: Angélique Th. Alexandracopoulou. Ίδού άκριβώς ή «γαλλομωρβίτικη διάλεκτος» όπως την ένομάζειν ο μακαρίτης ο Ρεϊδης... Άλλά και γνησιώτατα γαλλικόν ή «γαλλικοφανές» αν ήτο τόνομα της δεσποινίδος, — αν όνομάξο έξοφνα Ελένη Βλανδύη—Helène Blandy, — ειπατί, Έλληνισ αὐτή, ζώσα εις την Ελλάδα και γράφοσα προς Έλληνα, να μη μεταχειρίζεται επισκεπτήριον ελληνικόν; Ποθεν αὐτή ή γαλλομανία; Και προς ποϊόν σκοπόν; Και τί προσθετει εις τον άνθρώπον εν γαλλικόν επισκεπτήριον, το όποϊον, το κάτω-κάτω, στείχεται έσον εν ελληνικόν;

Αὐτά έλεγα με τον νουν μου, άπορών πρό του γαλλικου επισκεπτηριου της Έλληνίδος. Έπειτα όμως ένεδυμήθη, ότι ή δεσποινίς αὐτή άνήκει εις την ανώτεραν λεγομένην κοινωνίαν. Δέν το κάμνει λοιπόν από έοκμηλέην περιφρονησιν, άλλ' από συνήθειαν και... άσκέψιαν. Βλέπει τον πατέρα της, την μητέρα της, τον θεόν της, τους φίλους

του σπιτιου της, να μεταχειρίζονται όλοι γαλλικά επισκεπτήρια, και τα μεταχειρίζεται και αὐτή. Αυτό πιθανόν να μη την εμποδίση ναγαπή την πατρίδα της με όλην της την καρδίαν και να εινε μια πολυ καλή Έλληνίς... κατά βάθος. Τι θα πη όμως εκείνος, Έλλην ή ξένος, που θα ιδή το επισκεπτήριόν της; Ίδού τί δεν έκέφθη ποτέ, καθώς φαίνεται, ή δεσποινίς! Διότι αν το έκέπτεται, θα έτύπωνε και αὐτή το επισκεπτήριόν της με ελληνικά, όπως ο Γάλλος το τυπώναι με γαλλικά, και ο Γερμανός με γερμονικά. Δέν αρκεί, βλέπετε, να αισθάνεται κανείς σεβασμόν και αγάπην προς την πατρίδα του, προς την εθνικότητά του. Πρέπει και να το δείχνη εις όλας τās περιστάσεις, με όλας του τās πράξεις, με όλας τās έκδηλώσεις του έαυτου του. Εϊδεθη τρέχει τον κίνδυνον να νομισθώ άφιλόπατρις, ξενομανής, να παρεξηγηθώ...

Δυστυχώς πολλοί Έλληνες, κάλλιπτοι πατριώται κατά τάλλα, αυτό δεν το συλλογίζονται. Κυττάζατε π.χ: τās έπιγραφές των καταστημάτων εις τās Αθήνας. Αί περισσότεραι, εις τās κεντρα τοιάχιστον, εινε γαλλικαι. Και τās περισσότερας φορές, χωρίς καμμίαν ενάγκην. Ο κουρείς, έξοφνα, σάς λέγει ότι γράφει εις το μαγαζι του coiffeur, δια να το βλέπουν οι ξένοι. Άλλά όσον ξένος και αν εινε κανείς, εϊμπορεί να έκλάβη εν κυριετον ως κροσπολιετον; Διάβολε! αν δεν έννη την έπιγραφήν, βλέπει το μαγαζι το ίδιον. Ούτε ένα λοιπόν πελάτην δεν θα έχανεν ο κουρείς, αν είχε την έπιγραφην του ελληνικήν. Όπως και ο ύποθηματοποιός, και ο πιλοπόλης, και η μοδίστα, και ο ζαχαροπλάστις κλπ. Αί βιτριναί, βλέπετε, όμηλουν μίαν γλωσσαν που την έννοσι καθένας... Και όλοι αι έπιγραφαι έπρεπε να εινε ελληνικαι, δια να έννη άμέσως ο ξένος ότι εύρίσκαται εις τās Αθήνας, εις την Ελλάδα, όπως το έννοσι, όταν εύρισκαται εις την Γερμανίαν, εις την Ρωσίαν, εις την Άγγλίαν, εις την Βουλγαρίαν...

Έγινε πολλάκις σκέψις να επιβληθώ φόρος εις τās ξενογλώσσους έπιγραφάς, δια να ελαττωθώ αυτό το κακόν. Εινε δυνατόν να επιβληθώ φόρος και εις τās ξενογλώσσα επισκεπτήρια... Δυστυχώς, όχι. Άλλά και το κακόν αυτό εϊμπορεί να λειψη, όταν οι έχοντες την συνήθειαν να τα μεταχειρίζονται άναγνωρισούν, ότι εινε μια καλή συνήθεια, χωρίς κανένα λόγον, θέτουσα εν άμφιβολω τα πατριωτικά των αισθήματα, — ανώ εινε βέβαιον ότι αὐτά υπάρχουν ισχυρά και άκμαία εις κάθε Έλληνικήν ψυχήν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

(Συνέχεια και τέλος της σελ. 312)

Τι σκληρότης! Τι αδικία!...

Έπρωγα τό ξερό ψωμί που μου έδωσαν και μου ήρχοντο δάκρυα 'ς τὰ μάτια. Γιατί τούς έδλεπα να με κυττάζουν ειρωνικά και τούς άκουγα να ψιθυρίζουν:

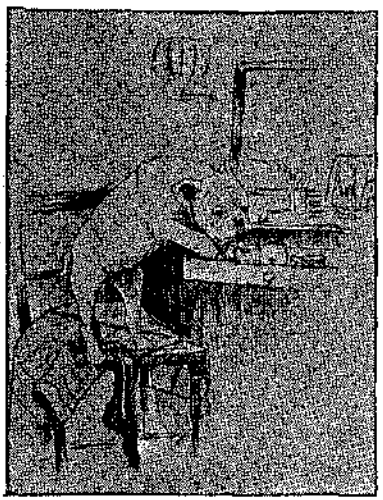
— Είδες, καλέ, τι πιστός ό σκύλος!

... Τόν κλέφτη!...

Είς τό βάθος του κοττατσιού ήσαν ένα παραθυράκι με καλαμένιο δικτυωτό. Από 'κει σκέφθηκα να φύγω και να μην ξαναγυρίσω 'ς αυτό τό σπίτι. Ο' ανέβαινα 'ς τό τραπεζάκι που ήταν από κάτω, θάσπαζα με τὰ δόντια μου — αν τό κατόρθωνα — τὰ καλάμια, και δρόμο!

Τη στιγμή εκείνη ένα άσπρο περιστέρι ήλθε 'ς τό παραθυράκι. Άλλά ένα ιε μια απότομη στροφή κ' έφυγε. Τότε είδα ότι τό ένα καλάμι ήταν σπασμένο, γιατί κουνήθηκε μόλις τό άγγιξαν τὰ πτερά του περιστεριού. Τι χαρά μου! Μπορούσα να τό σκάσω εύκολώτατα.

Με δυό πηδήματα, βρέθηκα έξω. Ο κόκκορας έμεινε κόκκαλο. Η κόττις

άρχισαν να φωνάζουν, αλλά γρήγορα σώπασαν.

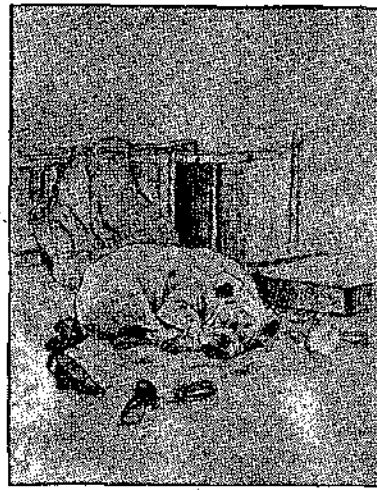
Ός τό βράδυ, γύριξα 'ς τούς δρόμους. Έπειτα όμως άρχισα να επιθυμώ τό ακίτι και τότε κατάλαβα πόσο τό άγαπούσα. Τι να κάμω! Έπρεπε να επιστρέψω....

Άνέβηκα 'ς την ταράτσα σιγά-σιγά, χωρίς να με ιδή κανείς. Από 'κει πέρασα 'ς τή στέγη της σφίτας, κοντά 'ς τόν φεγγίτη. Ονειροπολούσα, έρρέμβαζα, όταν ξεσφαιρα, μια άρσενική ευωδία έφθασε 'ς τή μύτη μου.

— Ω, ω! ζαμπόνι μυρίζει!...

Μ' ένα πηδήμα βρέθηκα μέσα 'ς τή σφίτα, δηλαδή 'ς τήν κάμαρα της Γεωργίας.

Έμύρισα τόν άερα. Άνέβηκα σε μια καρέκλα. Και τότε άνόησα, ότι ή μυρωδιά έβγαίνε από τό συρτάρι του κομοού. Δέν χάνω καιρό, ανεβαίνω, και με τή μύτη μου, με τὰ δόντια μου, με τὰ νύχια μου, ανοίγω τό συρτάρι.

Τι να ιδώ;

Όλόκληρο σγεδέν τό ζαμπόνι, όπως τώδλεπα 'ς τό ρόφι, ήταν φυλαγμένο εκεί μέσα.

Μπα τήν κλέφτρα! τήν Γεωργία...

Να τό κλέψη αυτή, και να βάλουν έμένα!...

Μά έννοια σου, θα έκδικηθώ!

Και τό στρώνω 'ς τό φαί, και τρώγω όλο τό ζαμπόνι, μα όλο! Σ τό τέλος, μόλις πρόφθασα να κλείσω τό συρτάρι, πέφτω κάτω με πόνους φαβερούς 'ς τήν κοιλιά.

Ήταν ά τό πολύ ζαμπόνι, ή μ' έτιμωρούπτεν ό Θεός για τήν κακία μου; Άλλά γιατί, ας παρακαλώ; Δέν είχα δικηο να έκδικηθώ τήν κλέφτρα, που άφισε να με φυλακίσουν 'ς τό κοττέτσι; χωρίς να έλθη να μου φέρη να φάγω και τί;

Άρρώστησα από τό στομάχι μου, αλλά τὰ καλά παιδιά της κυρίας Καίτης μ' έπεριποιήθηκαν πολύ κ' έγλύτωσα.

Τήν Γεωργία δέν τήν ξαναείδα 'ς τὰ μάτια μου. Τήν είχαν διώξει, άμα κατάλαβαν πως αυτή ήταν ή κλέφτρα. (Άλλοιώςίκα, πως θα εύρίσκετο τό ζαμπόνι 'ς τό συρτάρι του κομοού της, για να τό φάγω εγώ και ν' άρρωστήσω;)

Άλλά συγχρόνως, είχεν άποδειχθί και ή δική μου άθώπτης και τότε πια έλοι 'ς τό σπίτι μάγάπησαν περισσότερο. Άφού τώρα, ως κι' αυτή ή κακή κυρία Καίτη καταδέχεται κάπου-κάπου να με χαϊδεύη... Άλλά τας περισσότερας περιπτώσεις μου κάμνει πάντα ή μίς 'Έλλην. Τὰ μπάνια μας εξακολουθούν. Ο δέ κύριος, — ό πατέρας της μίς 'Έλλην, — είπεν δ:ί θα πάρη και 'μένα 'ς τό κυνήγι του φθινοπώρου. Πιά να ιδούμε!

Παράφρασις ΕΚΤΑΚΤΟΣ

Η ΜΑΝΝΟΥΛΑ ΜΟΥ

Είχα μια γλυκειά Μαννούλα Σά Γαλήνη γαλαλή, Που είχε του άηδονιού φωνή, Του σπιτιού μας χαραυγούλα...

Είχα μια καλή Μαννούλα Σάν του Άγγέλου τήν ψυχή, Στους καημούς μου άπανταχή, Στη χαρά μου άγνή παιδούλα.

Κ' είχα μια σεμνή Μαννούλα Τόσο, μέσ' στην Έκκλησιά Που έλεα:—Νάν τη ή Παναγιά Μ' έμε βρέφος στην καρδούλα...

—Τέτοια, ώμέ! Μαννούλα, Χάρε, Πως νάν τηνε χωριστώ; —Σύντροφό σου, έσύ, πιστό Τήν Ένθύμησή Της πάρε!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις της όμηρικής «Βατραχομομαχίας». Συνέχεια, ίδε σελ. 318)

Ός τό πρωί, που λάλησαν οι πετεινοί του κόσμου. Κ' είχα έναν πονοκέφαλο πουταν όλος δικός μου. Άς πάψωμε όμως, ω θεοί, γι' αυτούς να σκοτιζόμαστε Και έννοιαστοί άς καθήσωμε δώ-πέρα που βρισκόμαστε, Μήπως κανένα μυτερό και κοπερό κοντάρι

πό μας κανένα πάρη.

Κι' αν θέλετε από-δω ψηλά χαλεύομε τήν πάλη.

Έτσι είπε και συμφώνησαν μαζί της όλοι οι άλλοι,

Κι' όλοι μαζί μαζεύτηκαν σ' ένα πλατύ σαλόνι

Κι' άφισαν τούς αντίπαλους να χτυπηθούνε μόνοι.

Κουνούπια τότε τρέξανε με σάλπιγγες στα χέρια

Και γύρω-γύρω σάλπιγγαν πως πόλεμος θα γίνη

Κι' ό Ζεύς, του Κρόνου τό παιδί, άπ' τούρανού τάστέρια

Με μια βροντή, στους δυό στρατούς άρχης σημάδι δίνει.

Και πρώτα-πρώτα ό Φωνακλάς τόν έρμο τό Διχούδη

Μ' ένα κοντάρι μυτερό μέσ' στη κοιλιά πληγώνει.

Κ' έπεσε ό δόλιος προύμιτα και τάπαλό του χνούδι

(που δέν τό λέρωνε ποτέ!) γεμίστηκε από σκόνη.

Και βρόντηξε σαν έπεσε και βούιζαν τάρματά του

Κι' όλο τό χώμα τώσπαζαν τ' άθάνατα αιματά του.

Ο Τρυποχώστης χτύπησε τό Λάσπινο πιδό κάτω

Και μέσ' στα στήθεια τουμπήξε τό μυτερό κοντάρι

Κ' ή μύτη του του τρύπησε ως πέρα τήν καρδιά του

Κι' ό μαύρος χάρος τάρπαξε τάντρητο τό παλληκάρι.

Κατόπι ό Κοκκινόγούλας με μίαν όρμη μεγάλη

Του Τυραγλιέφτη σκότωσε τό γιού Μπενοτσουκάλη.

Κι' ό Ψωμοφάγος τό Δογά χτύπησε στό στομάχι Και μέσ' στη λάσπη ό δύστυχος λαπλώθη με τή ράχη.

Κι' ό Καλαμένιος βλέποντας κοντά τό Μηραγλιέφτη, Λαχτάρησε άπ' τό φόβο του κι' άφησε τό κοντάρι

Και φεύγοντας με μια πηδιά μέσα στη λιμνη έκρύφτη.

Τότε ό Νεροχαρούμενος έρπαξ' ένα λιθάρι

Κι' άπάνου στο Μηροφαγά τώρριξε με γενάτι

Και τό κεφάλι τάνοιξε πιδό πάνου από τό μάτι....

Και τὰ μυαλά του στάζανε 'πό μύτες κι' από στόμα

Και πασαλειφτηκε όλη ή γή και βάφτηκε τό χώμα.

Πιδό πέρα ό Λασοκρέβατος, με μια σπαθιά στα στήθεια,

Τόν έρμο Γλυφοσσαγανά τόν άφηκε στήν τόπο

Και σαν τόν είδεν ό Πρασός πως πέθανε σ' αλήθεια;

Τόν έρπαξε άπ' τό πόδι του τραβώντας δίχως κόπο

Και πήγε και τόν βούτηξε μέσα στο κρουονέρι

Κρατώντάς τον άπ' τό λαιμό με τό δεξί του χέρι.

Κι' ό Ψιχαρπάχτης ή θύμωσε που τούπνιξαν τό φίλο

Και μια του δίνει του Πρασά στην πλάτη μ' ένα εύλο

Και τόν εκάνει. Κι' έπεσε κ' εκείνος μέσ' τό ρέμμα

Και βάφτηκε όλο τό νερό της λιμνης άπ' τό αίμα.

Μ' από πιδό πέρα ό Λαχανάς είδε τόν Ψιχαρπάχτη

Που σκότωσε τό φίλο του και για να τούδωγη τάχτι

Μια χούφτα λάσπη τούρριξεν άπάνω στο κεφάλι,

Και λίγο μόλις έλειψε τὰ μάτια να του βγάλη.

1) Αυτός ό Ψιχαρπάχτης, δέν εινε βέβαια ό πνιγμένος από τό Φουσκομάγαλο. Θάταν πανάγας άλλος με τό ίδιο όνομα. Σ. τ. Μ.

(Έστειται συνέχεια)

Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πανάρχαια παιγνίδια

Με τὰ παιγνίδια αυτά έπαιζαν παιδιά, που έξουσαν εις τόν κόσμον χίλια χρόνια πριν γεννηθί ό Ίησούς Χριστός! Εύρέθησαν εσχάτως εις ένα

αιγυπτιακόν τάφον, εινε πήλινα και παριστάνουν ύπηρέτας, εργαζομένους εις τό μαγειρείον.

Δυστυχής ποντικός!

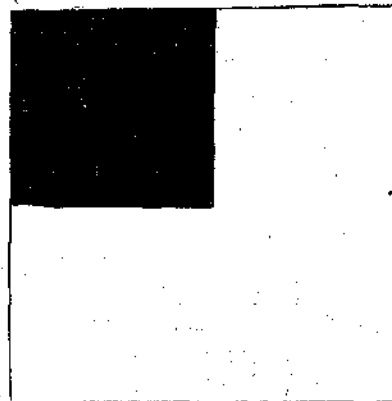

Η εικών αυτή παριστᾷ τήν κεφαλήν ενός ποντικού, εδριθέντος εσχάτως εις τήν Ρουένην της Γαλλίας. Τὰ σκυλόδοντατού ζώου ανεπτύχθησαν τόσοσ υπερμέτρως, ώστε διετρώπησαν τήν άνω σιαγόνα και έξήλθον εκατέρωθεν της μύτης ως μουστάκια. Ο

δυστυχής ποντικός, άδυνατών πλέον ν' ανοίξη τό στόμα του, απέθανεν εξ ασίτις.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Πρόβλημα

Τού εν οικόπεδον, του όποιου εινε κτισμένον μόνον τό μέρος που βλέπετε μαυρισμένον. Ο ιδιοκτήτης θέλει να κρατήση, δια τόν έξυτόν του τήν οίκίαν, να μοιράση δε τόν ύπόλοιπον τόπον — όλον τό λευκόν — εις τούς τέσσαρας υιούς του. Πρόκειται λοιπόν να κάμη τέσσαρα

ισα και όμοια μερίδια. Πώς θα τό κατορθώση;

6') Παίγνιον

Έστάλη υπό της Μέλλοντος Έφημερίτου

Table with 4 columns and 4 rows containing letters: NIU, KIS, III, TO; NA, ME, PO, TO; HE, MH, E, HI; KON, KEP, KNH, TIS.

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα πέντε όστών του ανθρώπινου σκελετού:

γ') Διά τούς γαλλομαθες

Έστάλη υπό του Τοσαίλοβόλου 11

A 1 * g * * * * e * * * * e à 1 * g * * * * e

Δήλωσις: Αί λύσεις — όσονδήποτε ζητημάτων του αυτού φύλλαδιου, — συνοδεύονται υπό ένός μόνον δεκαλέπτου γραμματουήμου.

Λύσεις του 38ου φύλλου

Άθηναι, Βιέννη, Μαδρίτη, Κετίγγη.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΡΙΟ

ΠΡΩΪ - ΠΡΩΪ

ΠρωΪ-πρωΪ, άπάνω σ' ένα βράχο του λόφου αναβασιμένους, θναμάζω την φύσι.

Πανελλήνιος Πόθος

ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Στό Σύμβολον του Χριστιανισμού Μένουμε στην έξοχή σ' ένα μέρος, που υπήρχαν παντέξη καλυβάκια κατωφλιμένα.

προήρχοντο από την γενναίαν Μαριά, πουχε έλθει για να μη φοβούμεθα.

Καθεμιά με την ιδέα της. Άλλη έλεγε, πως ήταν ποντικοί, διαβαίνοντας τα κεραμίδια.

Τό πρωΪ εξηγήθησαν όλα. Μιά γεϊτόνισσα, περνώντας μ' ένα ξύλο, άδεια τó εκτύπησε στη στέγη, και έπροξένησε τόν κρότο που άκούσαμε.

Ηρωϊκή Σάμος

ΓΑΛΗΝΗ

Ψηλά σ'τόν ουρανό ούτ' ένα σύννεφο Τήν λάμψη του ήλιου δέν θαμπάνει.

Γαλήνη πέρα, πέρα! Μέσ' τó πέλαγος Κάτι βαρκούλες όλο τριγουρίζουν

Στής πέτρες του άκρογαλιού ανάμεσα Ένα γλυκό ναυόρισμα όλο σβύνει.

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΙΚΟΝ ΜΟΥ

Αίξ: (έξω), διότι της φωνάζουν «έξω» όταν εισέρχεται εις τούς κήπους.

Πρόβατον: (Πρό-βάτος), διότι αγέσκονται να ίσονται πρό της βάτου.

Πογαλιών

ΧΡΟΝΟΣ

Μόνη εις τó παράθυρον κυττάζω τήν μαγευτικήν βραδυά. Ουρανός καταγάλανος, γαλάζια θάλασσα.

Μπουμπουλίνα

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Πρέπει να εινε κανεις φιλάργυρος μάλλον εις τόν χρόνον παρά εις τó χόρημα.

Ο μηδέν πράττων, σχεδόν κακόν πράττει.

Δοξασμένη Έλλάς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η διδασκαλίσα έρωτά τήν μικράν Έλένην. Πές μου, από πόσα άτομα αποτελείται ή οικογένειά σου;

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1913

ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ Γ' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

Κατά τούς όρους του Δημόψηφισματος, δημοσιευμένου εις τó 13ον φυλλάδιον, σελ. 107, προκηρύσσεται σήμερα ή Τρίτη προκριματική Ψηφοφορία προς ανακήρυξιν εις τóν άποψηφών άπό τα ψευδώνυμα της Γ' Τριμήνιας του 1913.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Γ' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1913

Form for the 1913 election, including fields for name, address, and voting preferences.

Κάθε ψηφοδέλτιον έκλογέως, μη έχοντος ψευδώνυμον, πρέπει να συνοδεύεται από δεκάλεπτον γραμματόσημον, άν εινε συνδρομητής ή αδελφός συνδρομηταύ, και από τριακοντάλεπτον, άν εινε άγοραστής.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38 όδος Εδουάρδου τήν 29ην Αυγούστου 1913.

ΟΠΟΥ ή Βαλκανική Συμμαχία έλαμβάνεται ός άπόρτι, χωρίς να σημειωθή, κατά λάθος, πλησίον του ψευδώνυμου της α.

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΈΛΛΑΣ

Η διδασκαλίσα έρωτά τήν μικράν Έλένην. Πές μου, από πόσα άτομα αποτελείται ή οικογένειά σου;

(Έτεχνον')—«Στήν Πατρίδα» (παράκαιρον ή Πατρίς έχει έξυπνήση πρό πολλού)...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Εγκρίνονται: Δαιμόνιον Πνεύμα, ά. (Θορίμβος) Έρωσ του Δρίσκου, ά. (Ζήτω τó Κυνούδν Κόμμα) Άνδρείος Έσθηροχίτων, ά. (Ζήτω τó Κυνούδν Κόμμα).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά ενθυμούδν ν' ανταλλάξουν: ό Έλλην Θριαμβευτής, (0) με Κομμωσαν Καυτί, Βαρθάνω Δελαιπινού, Άγγιστον Χ.— ή Βαλκανική Συμμαχία (0) με Μαθιόν της Βενετίας, Κίθαρωδόν της Δευτεριάς, Δόξαν του Έλληνισμοδ, Άτρομητον Σωφραζέταν, Μπαρουτοκαπηλαμένην Γαλανόλευκην, Μισράν Άριστοκρατίδα.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Ένδοξον Άνδροπόλιν (έστεϊλα) Άθάνανα 1821—1912 (χαίρω που έγεννησ καλά είμπορεις να στέλλης) Σύμβολον του Χριστιανισμοδ (τι διατύχημα! θερμότατα συλλυπητήρια) Τορπιλλόβολον 11 και Στενά της Κρέσνας (ώρατά τά παλινγα) Νύβην (κατεθουσιασμένην, διότι άνοίγουν τά σχολεία) Άτεικήν Δύσην (εύχαριστώ πολύ διά τó έσπένθημα χαίρω που περνάτε τόσον ώραία ε τά Μέθανα) Ταλαιπωρηθείσαν Ήπειρον (έστεϊλα) Ναυιοπούλιαν (έμπρός λοιπόν, δουλίμασε) Έλληνα Θριαμβευτήν (στεϊλεται αύτήν τήν έβδομάδα) Άπό (θερμά συγχαρητήρια διά τούς άρραβώνιας της αγαπητής σου αδελφής) Βουλγαρομάζον Έλλάδα (έφρασαν εύκαίρωσ) Δωδοναίον (στεϊλε το καί βλέπομεν μνή ξεχάσης και τήν είκόνα) Μέλλοντα Έσφρευρέτην (έχεις δικαιο ή άπορία ήτο δική σου και κατά λάθος ό Έσφρευρέτης έγενε κ' εμμεινε Καλλιτέχνης άλλως τς, τοιοθτον ψευδώνυμον δέν ύπάρχει) Άπολεσθέν Ιδεώδες (έστεϊλα) Μαριουλιάν Γ. Σ. (έστεϊλα) Αναγεννητήν του Έθνους κλπ. κλπ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 29ην Αυγούστον, θάπανήσω εις τó προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Νέος 139ος Διαγωνισμός Δύσεων Αυγούστου-Νοεμβρίου
Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 30ης Νοεμβρίου
428. Δεξιόγραφος
429. Μεταγραμματισμός
430. Δικτυώδον

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: Καλή μέρα, παιδί μου του Μέλλοντος Έσφρευρέτου—Χαρές έφημερες του Έλληνισμοδ Ιδεώδους—Ένας φίλος του Πανελληνίου Πόθου—Όποιος κιναιει στη μέση της Έθνησης Παλιγγενεσίας—Ποιήματα του Άθανασίου Διάκονου και του Τέλλου Άγρα—Διάφορα του Πόθου της Ρόδου και της Υλικής Σοφρηής—Μικρά διάφορα διαφόρων.

431-434. *Ἐπιπέμφθωσις Λέξεων*—
1, Βοσβολή.—2, Νοβολή.—3, Νηβή.—
4, Νισβή.

Νὰ μετατεθοῦν κατάλληλως τὰνωτέρω γράμματα, ὥστε νὰποτισθεοῦν τέσσαρες λέξεις ὁμοειδέες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεραναίου.

435. Ἑλληνοσύμφορον

οει—ια

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώεως τῆς Ἀδριαν.

436. Γρίφος

I I I T T
I I I T T T
I I T

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημείας τοῦ Ἀβέρωφ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωσιν ἄριτον μῶρφωσιν εἰς τὰ τέσσαρα τῶν ἀνω διαταρξέως τῆς ὑπέρας αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν εἰς εἰσὸνδιημιτε ὁλοκλήρον πρὶν ἢ ἐπισκεφθεῖσιν τὸ ἐπὶ τῆς Λευφύρου Κυνοστακτινοῦ, ἐναντι τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου **Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ** τοῦ ὅποιον καθιερωθῆ ἑπίτηδες διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἡλικίας 5—13 ἐτῶν ἁμοτέρων τῶν φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξοχον, αἰθουσα εὐρείαι μεσημεριναί, κήποι καὶ αὐλαὶ ἀπέραντοι, μέγα δόξαστερον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαὶ κρήναι, Λοιπὴ Τεχνίσι καὶ λοιπαὶ ἐργασταστάσεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπιπλοὺς πολυτελεῆς, προσωπικῶν ἐκλεκτῶν, ἐπίδρασις ἐνδεδειγμένη, Λευφύροια ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν οἰκοδομὰ καὶ περιβάλλον ἐν γενεῖ θαυμαστον, καθιστῶσι τὸ **Β' Τμήμα** τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς ἐν ἱεροκτικῶν Ἑλλετικῶν Σχολείων, τὸ ὅποιον συνεκέντρως τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τσουκνίδα καὶ Τσοῦχτρα, ἀγγέλαι ἄλληλογραφίαν.—*Νισβή*. (117, 369)

ΖΗΤΩ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ,

Ὁ τρεῖς νικῆσαι κατὰ τὰ δημιουργήματα ἠνωμένων συλλόγους καὶ κόμματα. Ἐργασθεῖτε διὰ τὰ ἐξαοφάσεις τὴν νίκην.

ΖΗΤΩ

Η ΦΥΕΔΟΝΥΜΟΥΧΟΣ ΙΣΧΥΣ ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ»

Ἄρχηγοι: Ἑλληνικὴ Καρδιά, Ἀνασηθεῖσα Ἡπειρος.— Ἀθανάσιος Διάκος, Αἰματοβαμμένη Κυανόλευκος, Ἀπλευθεοθεῖσα Ἡπειρος, Ἀπληκισμένη Κόρη, Ἀρχιζέφυρον τῆς Χαλκίδος, Ἀρχισυμπούρας, Ἀρχιστασίης τῶν Γαϊδάρων, Ἀσπας Ἀραπάκος, Ἀσιτικὴ Ἄσας, Ἀυτοκράτειρα τῆς Τρέλλας, Βαλκανικὴ Συμμαχία, Βαρδῶνος de la Πανθῶν, Βασιλοπούλα τοῦ Μισοῦρα, Βολιάντω Κερῶσι, Γαβριῆς, Γενναῖος Ἠπειρώτης, Γενναίουχως Στρατηλάτης, Λαμόνιον Πνεῦμα, Δαφνοσταφῆς Ὀλυμπιονίκης, Διάβολος Ζευδάκτος, Διαβόλον Κόρατο, Διαβόλον Ἑγγόν, Δὸν Βίδας Καπουκνίτης, Δοξασμένη Ἑλλάς, Ἑθnikῶν Ὀρειῶν, Ἑθnikὸς Ἐρωτισμὸς, Ἐλαφροπαλίαντζα, Ἑλληνικὸν Αἰδοθημ, Ἑλληνικὸς Μήτερας, Ἑλληνοδόφος Ἑλλάς, Ἐν Τούτῳ Νίκη, Εὐχὴ τῆς Μάννας, Ἐσοφός, Ἡρωικὸς Ἀρσικός, Κατασφὸ Σηλλάν, Κιθαρωδὸς τῆς Δευτεριάς, Κοκκορὸμνηκὴ, Κραυγὴ Νίκης, Κόσμα τῆς Γαλαρολέκου, Λίρα τοῦ Διαβόλου, Λιλὴ Μάνων, Λόρδος τῆς Λόδας, Λουβοβικός Μπετόβον, Μαγευτικὸν Δάσος, Μαγευτικὸν Ἀνκόφως, Μεγαλόφρων Κωνσταντῖνος, Μελαγχολικὴ Ὀρειοπέλιος, Ναυαρχος τῆς

Βασίλως, Ναυτὰν τῆς Χαλκίδος, Σειθὸ Διαβολάνη, Ὀνειρεμένη Πατρίδα, Ὀνειροφῶδες Βάις, Παρῆλληρον Ὀνειρον, Πιγγαλιῶν, Ρωμαιοπούλα, Σατανῆς, Σὸς Δόκτωρ Μπαροῦτης, Σιάδη τοῦ Βουλγαροκτόνου, Στανρλαπῶς, Στέφανο «τῆς Γαλανῆς» μας, Συμμαχικὸς Στρατὸς, Ταιγκῶνης Πισαοῦλης, Τσοῦχιτρα, Φουσαντέλλα τ' Ἀθηνησιν, Χρυσαστός, Χρυσόπαρον Ὀνειρον, Δοξασμένο Δεμίρ-Ἰσάφ.

«*Νίκη*», παρακαλεῖται ὅπως δημοσιεύσῃς κατάλογον ψευδωνυμοῦχων μελῶν Σου (χωρὶς τὰρα νὰ προβῆς εἰς ἔγκρισιν ψευδωνυμῶν) ἵνα ἐκ τούτου φανῆ ἡ ἀποσεκλέτωσις Σου καὶ ὄχι ἡ ἰσχυρὸ σου. Ὅχι δὲ μερῶνας παρουσιαζόμενα ψευδεῖς ὑποστηρικτὰς καὶ πολλῶνας ἐφευρισκόμενα ὥς τοιαύτους πρὸςτοια φαπλαστικὰ. Πῶς πῶρες αὐτέως τοῦς κ.κ. Γ. Σουφργιανόπουλον κ.λ.;

Ὁ πρόεδρος (Ἀυτοκράτωρ)

Ἄητητος Εὐζωνος (Ἐπιπυργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν)

Ὀνειρεμένη Ἑλλάς

Ὀ Γραμματεῖς (Προϋπουργός)

Ἀδαμάντινος Χαρακτῆρ (Ἐπιπυργὸς Στρατιωτικῶν)

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

Σύμβουλοι:

Ὀνειροφῶδες Βάις, Ἄγνωστοι: Κ. Κόμηρα Κάντι

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Διορίζονται: Προσωπάρχης τοῦ ὕπουργεῖου ὁ ταγματάρχης διαβόλου Ἑγγόν. Ἐπαρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου ὁ λοχαγὸς Μεγαλόφρων Κωνσταντῖνος. Ἐπασπιστῆς τοῦ ὕπουργου ὁ Φουσαντέλλα τ' Ἀθηνησιν. Διευθυντῆς τοῦ ὄπτικου Τηλεγράφου Χαλκίδος ὁ Γενναῖος Ἠπειρώτης. Γραμματεῖς τοῦ ὕπουργεῖου ἡ Ἐγγὴ τῆς Μάννας.

Ὁ Ἐπιπυργός Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ἘΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Διορίζονται: Ἀθανάσιος Διάκος Ταγματάρχης τοῦ ὕπουργεῖου. Λουδοβίκος Μπετόβον Γραμματεῖς. Προσφίσα Ἀθηναῖων δημογραμματεῖς Χρυσόπτερον Ὀνειρον. Πρόεδρος τῆς Θεσιμβευτικῆς Πανοπισίας ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία, Γραμματεῖς Δοξασμένο Δεμίρ-Ἰσάφ. Διορίζονται: Ἐπιπυργὸς ἐν Κάλιαμας Σιάδη τοῦ Βουλγαροκτόνου. Ἐν Ρεθύμνῳ Κρήτης Ἡρωικὸς Δόστιμος. Ἐν Πύργῳ Πιγγαλιῶν, Γραμματεῖς Κιθαρωδὸς τῆς Δευτεριάς.

Ὁ Ἐπιπυργός Ὀνειρεμένη Ἑλλάς ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Διορίζεται τὸ Ἑλληνικὸν Αἰδοθημ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀντιορπυλικοῦ Στόλου μετὸν βαθμὸν τοῦ Πλωτάρχου.

Ὁ Ἐπιπυργός Ναυτὰν τῆς Χαλκίδος ΑΝΑΚΤΟΡΑ

Διορίζονται: Γενικὸς Ἀυτοκρατορικὸς Γραμματεῖς τὸ Λαμόνιον Πνεῦμα. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀυτοκρατορικῆς φρουρᾶς ἡ Αἰματοβαμμένη Κυανόλευκος.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ Ἄητητος Εὐζωνος ΑΠΟΝΟΜΗ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ

Ἀποφάσαι τοῦ Ἀυτοκράτορος Συμβουλίου ἀπονέμεται ὁ Μεγαλόκωνος τῆς Θεσιμβευτικῆς Ἀυτοκρατορίας καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ Παρασημῶνα εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀυτοκράτορα ΔΗΤΗΤΩΝ ΕΥΖΩΝΩΝ

Τὸ ὕπουργικὸν Συμβούλιον Ἀδαμάντινος Χαρακτῆρ, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Ὀνειρομένη Ἑλλάς, Ναυτὰν τῆς Χαλκίδος, Ἀνασηθεῖσα Ἡπειρος, Μαγευτικὸν Δάσος, Τσοῦχιτῆς Πισαοῦλης.

ΑΠΟΝΕΜΕΤΑΙ Η ΚΥΑΝΗ ΤΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΩΝ εἰς τὸν Προϋπουργὸν Ἀδαμάντινον Χαρακτῆρα, εἰς τὸν Ἐπιπυργὸν τῶν Στρατιωτικῶν Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας, τὸν Ἐξωτερικῶν Ὀνειρομένην Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸν Γενικὸν Ἀρχηγὸν Ἑλληνικὴν Καρδιά.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ Ἄητητος Εὐζωνος

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ (Κατὰ σειρᾶν καινοτάτων)

- I. ΜΕΓΑΛΟΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ
- II. ΚΥΑΝΗ ΤΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ
- III. ΧΡΥΣΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ
- IV. ΑΡΓΥΡΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ
- V. ΚΥΑΝΗ ΤΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΩΝ

Ὅθεν παρασημῶνα ἀνώτερον ἀπονέμεται ἄπ' εὐθείας εἰς τὸν παρασημοφοροῦμενον. (117, 370)

Ὁ «Θρίαμβος» πρὸς τὴν «*Νίκη*».—Δὲν χρειάζεται, Ἀναγιγνίσθησθε τοῦ 21 καὶ μεγάλη φιλοσοφία διὰ τὰ ἐννοήσωμεν καὶ οὐχὶ προφητεῖσωμεν, τὸ μεγαλοφῶδες σχέδιόν σας. Ὅλοι ζεῦρον ὅτι δτι κάνει ὁ ἀκουοδῆρας κάνει καὶ ἡ μαίμου του... Ὅχι 50 ἀλλὰ 70 καὶ πλέον εἶνε τὰ ψευδωνυμοῦχα μέλη μας (ἴδε σημερινοῦ φύλλον). Ποτὲ δὲ δὲν ἐθέσωμεν ἡμεῖς ψευδεῖς ὑποστηρικτὰς... Καὶ ἕνα ἄλλο, εὐγενεστάτη, ἂν εἴσαι βεβαία περὶ τῆς τελικῆς σας νίκης, στοιχηματισατε μετ' ἑμοῦ μὴν μόνον Ἀγγλικὴν λίραν.

Ἄητητος Εὐζωνος. (117, 371)

Χεῖρα! χεῖρα! Ἐθδαμ τέλος πάντων καὶ τὰ υπερτριπλοῦσα μέλη τῆς νικῆσαι! θριαμβεσοῦσθε! συντριβοῦσθε! κ.τ.λ. «*Νίση*». Ἐν ἕνω 20 ψευδωνυμοῦχα καὶ ἄλλα τόσα φανταστικὰ, ἀνάλικα κ.τ.λ.
Μαγευτικὸν Δάσος. (117, 372)

Ὁ μπεμπης καὶ ἡ μεμπητῆνα διδάρα 3 μηνῶν δηλοῦν δι' ἑμοῦ ὅτι ὑποστηρίζουν τὴν «*Νίκη*».— Ἄητητος Εὐζωνος.

Τῆ «*Νίκη*».—Ἀλλὰ οἶας πολιτικῆς ἐκπέσθαι, δειλίαιοι! Οὐχ ἔσθητε δτι ἐπὶ ἀλεθρον βρῖνεται: Πρῶμων ἀνοκοῦσατε, ἢ μετὸν Ἄγιον Σουλτάνιον παρῶν εἰρε... νὰ Σᾶς διαβῶσω.—Δὸν Βίδας Καπουκνίτης.

Ἐπλοῦμεν ὅτι εἰςμαθα ἐνδερμοὶ ὑποστηρικτῶν τοῦ «Κυανὸς Κόμματος».— Ἡρώεως τοῦ Ἀρσικού, Ἀνδρείος Ἐγυθροκίτων, κτλ. κτλ. (Ἐπονται 60 ὑπογραφαί). (117, 375)

Ἐπαρφέται τοῦ Συλλόγου «*ΝΙΚΗ*» ὁ κ. Κ. Ἀρεντῆρης. Παρακαλεῖται δὲ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ λογαριασμὸν του. (Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου) (117, 376)

ΔΑΡΥΤΤΟ-ΩΤΟΔΟΦΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλάτεια Ὀμοιοσίας Ὁδὸς Ἀδριαν 8α Ὅρα: ἐπισκέψωσιν. 10-12 καὶ 3-5